

Kolsrud sin 1125

5/7 1924

Metodistkirkens
Lære
Regler og
Løfter

KRISTIANIA
NORSK FORLAGSSELSKABS TRYKKERI
1924

75c 203542

Hvordan lyder metodistkirkens troeslære?

Om troen paa den hellige treenighet.

Der er kun en levende og sand Gud, evig, uten legeme eller dele, av uendelig magt, visdom og godhet, alle synlige og usynlige tings skaper og opholder. Og i denne guddoms enhet er der tre personer av samme væsen, magt og evighet; Faderen, Sønnen og den Helligaand.

Om ordet eller Guds søn, som blev sandt menneske.

Sønnen, som er Faderens ord, den sande og evige Gud, av samme væsen som Faderen, paatok sig den menneskelige natur i den benaadede jomfru Marias liv, saa at to hele og fuldkomne naturer, nemlig den guddommelige og den menneskelige, blev uadskillelig forenede i én person. Saa at der

er én Kristus, sand Gud og sandt menneske, som i sandhet led, blev korsfæstet, døde og blev begravet forat forsone sin Fader med os og være et offer, ikke alene for arvesynden, men ogsaa for menneskenes gjørlige synder.

Kristi opstandelse.

Kristus opstod isandhet fra de døde og paatok sig igjen sit legeme med alt, hvad der hører til menneskenaturens fuldkommenhet, hvormed han opfor til himlen og sitter der, indtil han kommer igjen for at dømme alle mennesker paa den yderste dag.

Om den Helligaand.

Den Helligaand, som utgaar fra Faderen og Sønnen, er av samme væsen, majestæt og herlighed som Faderen og Sønnen, sand og evig Gud.

Om den oprindelige synd eller arvesynden.

Arvesynden bestaar ikke i at efterfølge Adam, (som Pelagianerne forfængelig siger,) men den er naturens fordærvelse hos ethvert menneske, som paa naturlig maate nedstammer fra Adam, hvorved mennesket er kom-

met meget langt bort fra den oprindelige retfærdighed og er av sin egen natur tilbøielig til det onde og det bestandig.

Om den frie vilje.

Menneskets tilstand efter Adams fald er saadan, at det ikke ved sin egen naturlige kraft og gjerninger kan omvende sig eller gjøre sig skikket til at tro og paakalde Gud, hvorfor vi ikke har nogen kraft til at gjøre gode gjerninger, behagelige og antagelige for Gud, uten at Guds naade ved Kristus forut bereder os, saa at vi kan faa en god vilje, og virker med os, naar vi har denne gode vilje.

Om menneskets retfærdiggjørelse.

Vi maa ansees som retfærdige for Gud alene formedelst vor Herres og Frelsers Jesu Kristi fortjeneste ved troen og ikke for vore egne gjerninger eller fortjenester. At vi retfærdiggjøres ved troen alene er derfor en overmaade sund og trøsterik lære.

Om gode gjerninger.

Skjønt gode gjerninger, som er troens frugter og følger efter retfærdiggjørelsen,

ikke kan bortta vore synder og bestaa for Guds doms strenghet, er de dog Gud velbehagelige og antagelige i Kristus og ut-springer av en sand og levende tro, saa at en levende tro kan kjendes likesaa klart av dem, som et træ kjendes av sin frugt.

Om overflødighetsgjerninger.

Frivillige gjerninger ved siden av, over og utenfor Guds bud, hvilke kaldes overflødighetsgjerninger, kan ikke læres uten formastelse og ugudelighet; ti ved disse erklærer menneskene, at de ikke alene yder Gud, hvad de er forpligtede til, men at de gjør mere for hans skyld, end den skyldige pligt fordrer, hvorimot Kristus tydelig sa: „Naar I har gjort alt det, som eder er paa-lagt, da sig: Vi er unyttige tjenere.“

Om synd efter retfærdiggjørelsen.

Ikke enhver efter retfærdiggjørelsen forsætlig begaaet synd er synden mot den Helligaand og utilgivelig. Derfor bør bod ikke formenes dem, som falder i synd efter retfærdiggjørelsen. Efterat vi har mottat den Helligaand, kan vi avvige fra den os givne naade og falde i synd, men ved Guds

naade gjenopreises og forbedre vort levnet. Derfor er saadannes lære at forkaste, som sier, et de ikke kan synde mere, saalænge de lever her, eller paastaar, at de, som op-
 rigtig angrer deres synder, ikke kan erholde syndsforladelse.

Om kirken.

Kristi synlige kirke er en forsamling av troende, i hvilken Guds rene ord prædikes, og sakramenterne tilbørlig forvaltes efter Kristi indstiftelse i alle de ting, som med nødvendighet dertil fordres.

Om daaben.

Daaben er ikke blot et bekjendelsestegn og et skjelnemerke, hvorved de kristne adskilles fra dem, som ikke er døpte, men den er ogsaa et tegn paa gjænfødselen eller den nye fødsel. Barnedaab skal bibeholdes i kirken.

Om Herrens nadverd.

Herrens nadverd er ikke alene et tegn paa den kjærlighet, som kristne bør ha til hverandre indbyrdes, men meget mere et sakrament paa vor forløsning ved Kristi død, saa at for dem som rettelig, værdig og i

troen annammer den, er brødet, som vi bryter, en deltagelse i Kristi legeme, og likeledes velsignelsens kalk en deltagelse i Kristi blod.

Transsubstantionen eller forvandlingen av brødets og vinens væsen i Herrens nadverd kan ikke bevises at den hellige skrift, men er stridende mot bibelens klare ord, tilintetgjør et sakraments væsen og har git anledning til megen overtro.

Kristi legeme gives, tages og nydes i nadveren kun paa en himmelsk og aandelig maate, og det middel, hvorved Kristi legeme mottas og nydes i nadveren, er troen.

Nadverens sakramente blev ikke ifølge Kristi anordning bestemt til at bli baaret omkring, opløftet eller tilbedt.

Om begge elementer.

Herrens kalk maa ikke nægtes lægfolket; ti begge dele av Herrens nadver bør ifølge Kristi anordning og befaling utdeles til alle kristne uten forskjel.

Om Kristi ene paa korset fuldbragte offer.

Det av Kristus engang bragte offer er en fuldkommen forløsning, forsoning og

fyldestgjørelse for hele verdens synder, baade arvesynden og den gjørlige synd, og der gives ingen fyldestgjørelse for synder end dette alene. Derfor er messeofferet, hvori det almindelig sies, at presten ofrer Kristus for levende og døde for at befri dem fra straf eller skyld, en gudsbespottelig opdigtelse og et farlig bedrageri.

Hvordan lyder metodistkirkens regler?

Metodistkirken er intet andet end „en forening av personer som har Gudfrygtighetens form og søker dens kraft, er forenet i den hensigt at be sammen, motta formaning og vaake over hverandre i kjærlighet, at de kan hjelpe hverandre at forarbeide deres saliggjørelse.“

Forat det lettere kan sees om de i sandhet forarbeider sin saliggjørelse, er hver menighet inddelt i mindre avdelinger, kaldt klasser, efter deres særskilte bopæl. Der

er omtrent tolv personer i en klasse, hvorav en kaldes *lederen*. Det er hans pligt:

1. At tale med hver person i sin klasse mindst en gang om uken for: (1) at undersøke hvorledes deres sjæl trives. (2) at gi raad, irettesette, trøste eller formane, som omstændighetene maatte fordre. (3) at motta hvad de er villige at gi til pastorernes, menighetens og de fattiges underhold*).

2. At samles en gang om uken med menighetens pastorer og medhjælperer for: (1) at underrette forstanderen om nogen er syk, eller om nogen fører en uordentlig vandel og ikke vil motta tilrettevisning; (2) at betale til medhjælperne hvad han har mottat av sin klasse i den forløpne uke.

Der er kun èn betingelse som fordres av dem, der ønsker at optas i *dette samfund*, nemlig: „Et inderlig ønske om at undfly den kommende vrede og frelses fra sine synder.“ Men overalt hvor dette virkelig er rodfæstet i sjælen, vil det vise sig ved sine frugter.

*) Dette har hensyn til byer og større steder, hvor de fattige sædvanlig er talrike, og menighetsutgifterne betydelige.

Det forventes derfor av alle som forblir i samfundet, at de lægger sit ønske om frelse for dagen:

Først: Ved ikke at gjøre uret, ved at undgaa det onde av ethvert slags, isærdeleshet det som mest almindelig utøves, saasom:

At ta Guds navn torfængelig.

Vanhelligelse av Herrens dag, enten ved at utføre almindelig arbeide, eller ved at kjøpe eller sælge.

Drukkenskap, at kjøpe eller sælge berusende drikke eller nyte dem, undtagen i yderste nødvendighet.

At holde, kjøpe eller sælge slaver.

Slagsmaal, trætte. kiv, broder at føre søksmaal mot broder, at gjengjælde ondt med ondt, eller skjældsord med skjældsord, at bruke overflødig tale ved kjøp eller salg.

At kjøpe eller sælge ufortoldede varer.

At gi eller ta aagerrenter, det er ulovlig fordel.

Ukjærlig eller unyttig tale; isærdeleshet at tale ondt om øvrighetspersoner eller Herrens tjenere.

At gjøre mot andre, hvad vi ikke vil de skal gjøre mot os.

At gjøre hvad vi vet ikke er til Guds ære, saasom:

At bære guldsmykker og kostbare klær.

At delta i saadanne adspredelser som ikke kan nytes i den Herre Jesu navn.

At synge saadanne sange eller læse saadanne bøker, som ikke leder til kundskap om eller kjærlighet til Gud.

Bløtøgtighet og utilbørlig overbærenhet med sig selv.

At samle sig skatter paa jorden.

At laane eller ta paa kredit uten utsigt til at kunne betale.

Det forventes av alle, som forblir i samfundet, at de fremdeles legger sit ønske om frelse for dagen.

For det andet: Ved at gjøre det gode; ved i enhver henseende at vise barmhjerthet og, naar der gives leilighet, gjøre godt paa enhver maate og saavidt mulig mot alle mennesker.

Med hensyn til legemet: Ved efter den evne Gud gir, at bespise de hungrige. klæde de nøkne, besøke eller hjelpe dem som er syke eller i fængsel.

Med hensyn til sjælen: Ved at under-vise, irettesætte eller formane alle som vi har omgang med og træde under føtter den

svermeriske lære, at vi ikke skal gjøre det gode, undtagen *vore hjerter er tilbøielige dertil.*

Ved at gjøre godt, isærdeleshet mot dem som er av troens egne eller inderlig længes derefter, idet de skaffer dem beskjæftigelse fremfor andre, kjøper av hverandre, hjelpe hverandre i forretninger, og det saa meget mere som verden elsker sine egne og dem alene.

Ved al mulig flid og nøisomhet at evangeliet ikke blir lastet.

Ved at løpe med taalmodighet i den foresatte kamp, idet de fornægter sig selv og daglig optar sit kors, finder sig i at bære Kristi forsmedelse, at være som verdens utskud og skovisk og forventer, at menneskene *falskelig* skal si allehaande ondt om dem for Kristi skyld.

Det forventes av alle, som ønsker at forbli i samfundet, at de vedblir at lægge sit ønske om frelse for dagen.

For det tredje: Ved at iagttatte alle Herrens anordninger, saasom: Den offentlige gudstjeneste. Ordets tjeneste, enten læst eller forklart. Herrens nadverd.

Husandagt og bøn i enrum. Ransakelse av skriften. Faste eller avholdenhet.

155 Dette er vort samfunds almindelige regler, hvilke samtlige Gud har lært os at iagttå i sit skrevne ord, som er den eneste og tilstrækkelige regel for vor tro og vandel, og alle disse regler vet vi at hans Aand indskrifer i alle i sandhet opvakte hjerter. Dersom der er nogen iblandt os, som jevnlig overtræder nogen av dem, da la det bli bekjendt for dem, som vaaker over en saadan sjæl og skal avlægge regnskap for samme. Vi vil advare ham mot hans veis vildfarelse, vi vil bære over med ham for en tid; men viser han da ikke anger og forbedret sig, kan han ikke længer forbli iblandt os. Vi har friet vore egne sjæle.

Hvilke løfter avgis ved optagelsen i metodistkirken?

Paa den bestemte dag skal alle de der skal optas i menigheten, kaldes frem, og idet pastoren henvender sig til forsamlingen, skal han si:

Høit elskede! Skriften lærer os at kirken er Guds husfolk, det legeme, hvis hoved

er Kristus og at det er evangeliets hensigt at forene alle som er i Kristus til et. Denne forenings hensigt er menneskenes frelse og Guds rikes oprettelse paa jorden. Forat medvirke hertil er det menighetens pligt at opretholde den sunde lære og den kristelige gudstjenestes forordninger og utøve den gudelige formanings og disciplins magt, som Kristus har overdraget den. Deres pligter som er forenet i dette samfund, er standhaftig at vedbli i evangeliets tro og utøvelse, at fremme fred og enighet i menigheten, at virke for utbredelsen av kjærlighet og retfærdighet og ved ord og handling bringe andre ind i Jesu Kri hjord.

Til dette hellige samfund søkes adgang av de her staaende personer som allerede har mottat daabens sakramente og undervisning i den hellige skrifts lærdomme, saaledes som de læres av Den biskopelige metodistkirke.

Vi vil nu i Herrens frygt gjøre dem nogen spørsmål angaaende deres tro og forsætter, forat I kan vite, at de er skikkede personer til at optas i menigheten.

Derpaa skal pastoren henvende sig til dem som søger optagelse og si:

Høit elskede! I er kommet hit, idet I søger det store privilegium at bli forenet med den menighet, som vor Frelser har kjøpt med sit eget blod. Vi glæder os over den Guds naade, som er blit eder til del, idet han har kaldt eder til at være sine efterfølgere, og at I hitindtil har løpet godt. I har hørt, hvilke høitidelige pligter der er knyttet til medlemsskap i Kristi kirke, og førend I faar fuld adgang til den, er det passende, at I her offentlig fornyer eders løfter, bekjender eders tro og uttaler eders forsæt ved at besvare følgende spørsmål:

Vil I her i Guds og denne forsamlings nærværelse fornye det høitidelige løfte, som indeholdes i daapspakten, idet I stadfæster og bekræfter samme og erkjender eder bundne til med troskap at iagttæ og holde denne pakt?

Antar I Jesus Kristus som eders Frelser, og bekjender I ham som eders Herre og Mester?

Svar: Ja.

Tror I den hellige skrifts lærdomme,

som de er fremstillet i Den biskopelige metodistkirkes troesartikler?

Svar: Ja.

Vil I av eders jordiske midler efter evne bidra til evangeliets utbredelse og kirkens velgjørende foretagender?

Svar: Ja.

Vil I med glæde underkaste eder Den biskopelige metodistkirkes regler, anse Guds anordninger for hellige og saavidt det staa til eder, bestræbe eder for at befordre eders brødres vel og utbredelsen av forløserens rike?

Svar: Ja.

Derpaa skal pastoren, idet samtlige knæler, si:

Beskjerm, o Herre, disse dine tjenere med din himmelske naade, saa at de maa forbli dine for evig og daglig vokse i din Helligaand mere og mere, indtil de indgaar i dit evige rike. Amen.

Derpaa skal pastoren, idet han utrækker sin høire haand, si til ansøkerne:

Vi byr dig velkommen til Guds menighets samfund, og til vidnesbyrd om vor

kristelige kjærlighet og den hjertelighet, hvormed vi mottar dig, rækker jeg dig her ved samfunds høre haand, og gi Gud, at du maa bli et tro og nyttig medlem av den stridende kirkes samfund, som er „uten lyde“ for Guds trone.

